DE OORLOG IN HET DUISTER

ROMAN VAN LUDWIG WOLFF

(Vervolg)

„Me dunkt, wij kunnen nu wel ophouden met die scherts. U heeft de partij verloren, mevrouw Golubjew. Daaraan is nu niets meer te veranderen. Maar zoudt u nu niet een andere rol willen spelen?"

Zij liet zijn toorn rustig over zich heen gaan en keek deemoedig tot hem op.

„Ik heb je lief, Heinersdorff", stamelde haar gloeiende lippen.

Hij maakte een onwillige beweging en zeide:

„Wilt u niet een sigaret opsteken, mevrouw? U kunt 't zonder gevaar doen, want er is opium noch hasjisch in." — Een kramptrek vertrok haar wit gelaat.

„Spion!"

„Ik heb je lief, George", hijgde ze, „bespot mijn liefde niet."

„Weet u wat mij zeer zou interesseeren, mevrouw Golubjew? Gaat u zitten, alstublieft. Ik zou dolgraag weten wat voor plannen u met mij hadt. Hoe wilde u mij eigenlijk voor uw doel winnen? Door geld? U hebt u toch, naar ik hoop ervan op de hoogte gesteld dat ik rijk en onafhankelijk ben? Geld kon mij hoegenaamd niet verlokken, dat moest u weten. Dus wat dan? Liefde en hartstocht? Dat lijkt mij ook onwaarschijnlijk, want dan zoudt u bepaald ingetogener zijn geweest."

Zij was gaan zitten en staarde naar den grond.

„Wees nu eens aardig, mevrouw Golubjew, en verraad eens aan mij uw veldtochtsplan. U kunt u daardoor nu niet meer benadeelen. Na den slag bestaan er geen geheimen meer."

„Ik heb je lief."

Hij stond op en herhaalde verachtelijk:

„Spion!"

Rustiger antwoordde zij:

„Zeker, ik ben een spion, of beter gezegd, ik was spion, maar ik heb voor mijn vaderland gewerkt, mijn vaderland is mij even dierbaar als u het uwe. Daarom moogt gij mij niet verachten. Om nuttig te zijn voor mijn vaderland heb ik menigmaal mijn leven op het spel gezet."

„Voor geld!"

„Ja, voor geld, omdat ik arm ben. Wanneer ik fortuin bezat liet ik mijn werk niet betalen. Gelooft u inderdaad, Heinersdorff, dat ik slechts spionneer om geld te verdienen?"

Haar trekken werden strakker en trotscher.

„Gelooft u niet dat ik op een gemakkelijker manier geld zou kunnen verdienen wanneer dat mijn eenig doel was? Ben ik niet jong en begeerenswaardig? Zou ik niet het leven van een voorname dame kunnen voeren wanneer ik slechts een vinger daarnaar zou willen uitstrekken?"

Zijn toorn bluschte langzamerhand uit. Hij zag haar plotseling van een nieuwe zijde.

Zij ging voort, met verheffing van stem:

„En toch doe ik dat niet. Ik waag liever elken dag mijn leven en mijn vrijheid. Wanneer u uw vaderland even lief heeft als ik het mijne, dan moet u respect voor mij hebben, Heinersdorff."

Hij antwoordde zacht en nadenkend.

„Ik veracht u niet, mevrouw Golubjew. Verontschuldig mij wanneer ik onbeleefd ben geweest."

In een plotselinge opwelling trad hij op haar toe en reikte haar de hand:

„Ik groet mijn ridderlijke tegenpartij!"

Zij liet langzaam zijn hand los en vroeg geprikkeld:

„Tegenpartij?"

Hij trad terug en verwachtte dat zij nu zou weggaan.

„Maar begrijp je dan niet, Heinersdorff, dat ik je liefheb?"

Hij maakte een ongeduldige beweging.

„Me dunkt, u kunt 't spel eindigen."

Zij naderde hem met kleine onzekere passen en stamelde:

„Alles wil ik opgeven voor jou. Laat mij slechts in je nabijheid leven. Laat me je geliefde, je slavin zijn."

Zijn gezicht bleef als van steen en onbeweeglijk. Wat een wonderlijk schepsel is ze, dacht hij verbaasd.

Toen begon ze op eens luid te roepen:

„Kijk mij toch aan! Zie mijn oogen, zie mijn hart! Voel je dan niet dat ik je liefheb?"

Hij zei ruw en beslist:

„Alstublieft, bespaar mij deze hysterische scènes, mevrouw Golubjew."

Zij verstomde dadelijk. Een gloeiend rood spreidde zich over haar wangen, als de striemen van een zweepslag.

De kapitein stak een sigaret op en haalde zijn horloge tevoorschijn.

Zij was naar het venster gegaan en had haar gloeiend voorhoofd tegen het glas gedrukt.

Nu was 't hem genoeg. Hij verlangde naar rust.

Brutaal zeide hij:

„Het is tijd dat u naar huis gaat, mevrouw Golubjew."

Nu werd het geheele witte gezicht vlamrood.

Zij verliet het venster en zeide dreigend:

„Het is niet goed, kapitein, mij tot vijand te hebben."

Heinersdorff riep, als van een last bevrijd:

„Bravo, bravo, mevrouw Golubjew. Eindelijk laat u uw masker vallen. Eindelijk spreekt u eerlijk en open met mij!"

„Terg mij niet tot het uiterste!"

„Zoo bevalt u mij goed, mevrouw. De rol van smachtende verliefde gaat u niet goed af, gelooft u mij."

„Ik waarschuw u, Heinersdorff!"

Hij verheugde zich over zijn triomf en juichte:

„Strijd wil ik, mevrouw, een open, eerlijken strijd!"

„Dien zult u hebben, kapitein Heinersdorff."

Ze greep bliksemsnel in den zak van haar jacquet en bracht daaruit een browning tevoorschijn. Heinersdorff bukte zich en sprong op haar toe. Zij wankelde onder het gewicht van zijn lichaam en zonk in een fauteuil neer. Hij hield haar hand met ijzeren greep omklemd en trachtte haar het wapen te ontwringen. Het scheen hem toe alsof hij die teere, dunne vingers elk afzonderlijk moest breken voor zij de revolver los lieten. Hij wierp het wapen op de tafel en zei lachend:

„U stelt mij teleur, mevrouw Golubjew. U komt met een browning inplaats van met een friseertang op een galant rendez-vous? Hoe moet ik daarin nu het juiste geloof aan uw groote liefde vinden?"

Hij nam het wapen op en ontlaadde het.

„Ik kan ook heelemaal niet begrijpen dat u zoo onvoorzichtig bent. Bedenk eens even wat voor pijnlijke gevolgen het voor u zou gehad hebben, als u mij bij ongeluk gedood had! Wat wordt er dan van het dierbare vaderland? U heeft 't recht niet uw kostbaar leven voor zulke kleine wraakgevoelens op het spel te zetten."

Zij staarde hem vol haat aan. Haar gezicht was vaal.

Hij zeide minzaam:

„En thans, mevrouw, ga nu rustig naar huis. Het vaderland wacht u."

Zij ging.

Toen zij bij de deur was, riep hij beleefd:

„Vergeet uw browning niet!"

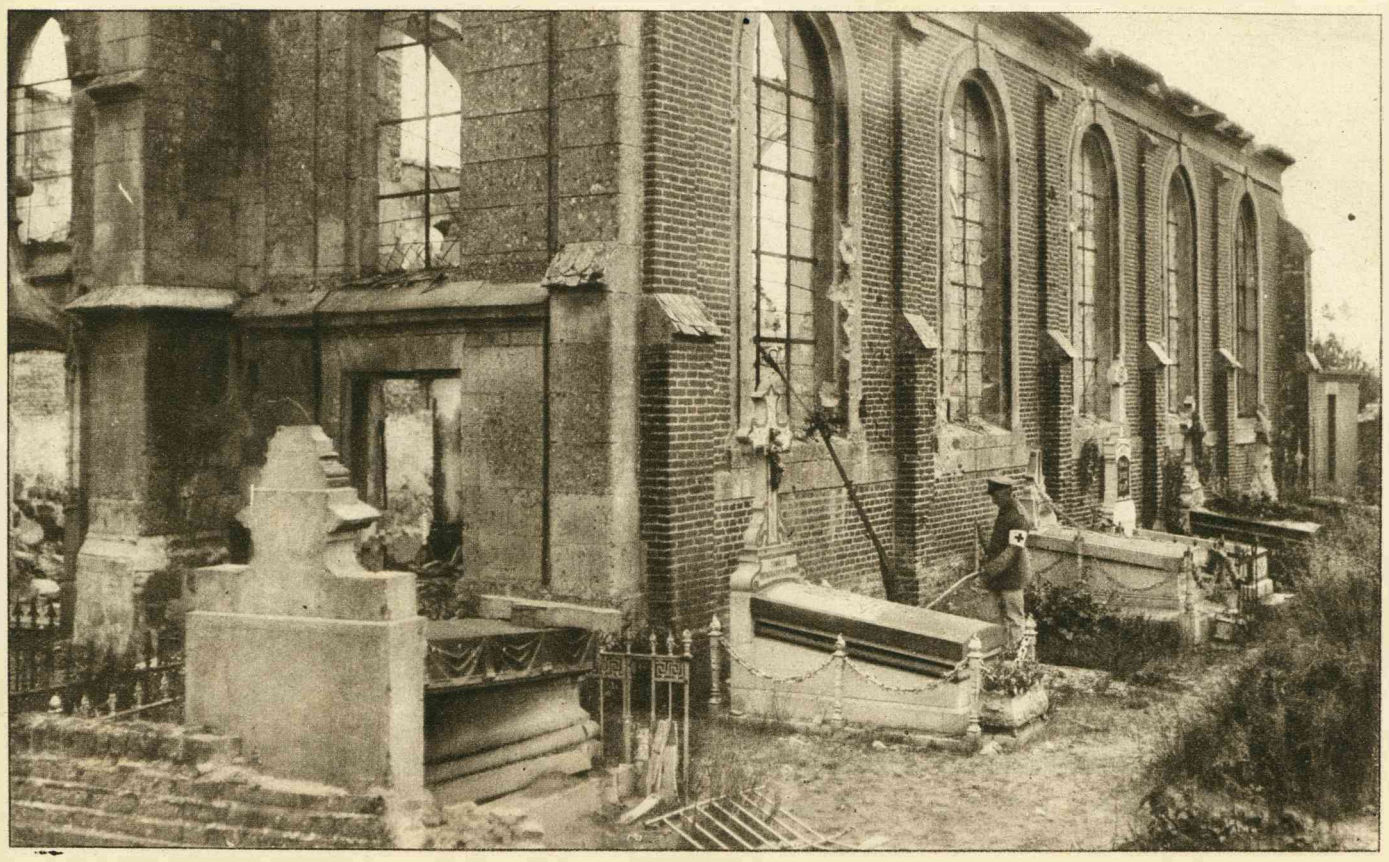
ALLERZIELEN IN HET OORLOGSLAND.

Een godsakker in het vijandelijk land: het kerkhof waar de soldaten begraven worden die gestorven zijn in het Duitsche veld-hospitaal No. 8, van het 8ste Artillerie-korps bij Anizy-le-Château.

DE LAATSTE RUSTPLAATS.

Gaf de eerste foto een kerkhof, waar iedere gesneuvelde zijn eigen graf had, versierd met een eenvoudig kruis, deze afbeelding doet ons de rustplaats zien in den tuin van de pastorie te Champagne, waar ongeveer 100 soldaten — vriend en vijand — die in het jongste offensief zijn gesneuveld, rusten, terwijl een ruw houten kruis ter herinnering aan hun afgestorven zielen is opgericht.

ZELFS IN DEN DOOD GEEN RUST.

De door het bombardement beschadigde graven van het kerkhof te Champagne. Ook de kerk heeft van het granaatvuur geleden.

VI.

De oude Milan Vidakovitch was, eenige jaren geleden, een welgesteld varkenskoopman geweest in een Hongaarsch dorp, vlak bij de Servische grens. Hij bezat een flink huis en fraaie wijngaarden en groote komkommervelden. In zijn kelder lagen vele vaten vurige wijn, en wanneer hij de andere dorpen bezocht, trokken twee wilde, bruine paarden zijn licht wagentje. De boeren op het veld staakten even hun arbeid zoodra zij hem op de van stof witte en in de zon